అత్యాచారం

— అబ్బూరి ఛాయాదేవి

తలుపుతీసి, ఆ వచ్చినవాళ్ళని చూసి సేల్స్‌ప్రమోటర్స్ కాబోలు అనుకుని "ఏమీ అక్కర్లేదు, దయచేసి వెళ్ళండి" అంటూ తలుపు మూయబోయాను.

వచ్చిన అయిదుగురిలో వెనకాల నిలబడిన గడ్డం యువకుడు చటుక్కున ముందున్న ఆడవాళ్ళని తోసుకుని ముందు కొచ్చి "మీరు 'అసావేరి'గారు కదా మేడమ్" అన్నాడు. అక్కడికీ అనుమానం తీరక "మీరెవరు?" అన్నాను.

"నా పేరు 'దండోరా'. నేను 'ఆంధ్ర' సాంస్కృతిక సంస్థలూ - సన్మానాలూ' అనే విషయం మీద పరిశోధన చేస్తున్నానండీ. వీరంతా వర్ధమాన రచయిత్రులు" అన్నాడు. నేను కాస్త తొట్రుపడి "అలాగా! రండి లోపలికి" అని సాదరంగా ఆహ్వానించాను. వాళ్ళు కూర్చున్నాక అడిగాను-"ఏమిటి విశేషం? ఇలా వచ్చారు!" అని.

ఆ ఆడవాళ్ళలో అందరికన్నా లావుపాటావిడ గొంతు సవరించుకుంది. ఉలిక్కిపడ్డాను. ఆవిడవైపు చూశాను.

"నేను 'విహ్వల భారతి' అనే వనితా సాంస్కృతిక సంస్థకి కార్యదర్శిని. మేము ప్రతి సంవత్సరం ఒక ప్రముఖ మహిళకి సన్మానం చేస్తూంటామండీ. ఈ సంవత్సరం మీకు సన్మానం చెయ్యాలని మా కమిటీ తీర్మానించిందండీ" అంది వంకరగా నవ్వుతూ.

"అమ్మ బాబోయ్!" అన్నాను. గుండెమీద చెయ్యి వేసుకున్నానో లేదో, ఆ కంగారులో ఏం చేశానో నాకే స్పృహ లేదు.

"అదేమిటండీ, అంత కంగారు పడ్డారు!" అన్నాడా గడ్డం యువకుడు.

"నేను వేదిక కింద, వెనక వరసలో ఓ మూల కూర్చోవడమేగాని, ఇంత వరకు వేదిక ఎక్కలేదండి ఎప్పుడూ. అదీకాక, నేను ఎన్నో కథలు రాయలేదు కదా, నాకు సన్మానం ఏమిటండీ!" అన్నాను వొణుకుతున్న కంఠంతో.

గలగలమంటూ గవ్వల శబ్దంలా వినిపించింది. కాదు, వాళ్ళలో లావుపాటావిడ నవ్వింది. అంతవరకూ ఒదిగి కూర్చున్నావిడ వెనక్కి జార్లబడి, కాలుమీద కాలు వేసుకుని "వేదిక మీద కూర్చోవడానికి భయం దేని కండీ! అక్కడ కూర్చుంటే, కింద కూర్చుని వినే వాళ్ళంతా ఎంత అల్పులుగా కనిపిస్తారో మీకే తెలుస్తుంది! మీరు ఒప్పుకోవాలి అసావేరి గారూ" అంది.

నేను నోరు మెదిపే లోపల మరో రచయిత్రి అందుకుంది. "ప్రసిద్ధ గాయని కీచుబాయిగారూ, ప్రఖ్యాత సినీతార "రోతశ్రీ" గారూ ప్రత్యేక అతిథులుగా వస్తారు ఆ సన్మాన సభకి" అందామె నన్ను ఊరించడానికన్నట్టు.

"ఇంతకీ నాకే సన్మానం చెయ్యాలని ఎందుకు నిశ్చయించుకున్నారు?"

"అలా అడగండి చెబుతాను" అన్నట్టు ఉత్సాహంగా కాస్త ముందుకు జరిగి, ఒక బక్కపలచగా వున్నావిడ మొదలు పెట్టింది "గంగిగోవు పాలు గంటెడైనను చాలు" అన్నట్లు మీరు కొంచెం కథలు రాసినా, మీ కథలకు ఎంచుకున్న ఇతివృత్తాలు చెప్పుకోదగినవి..."

"అటువంటి ఇతివృత్తాల మీద ఎన్నో కథలూ,

నవలలూ వచ్చాయి కదండీ. నా రచనలు ఏపాటివి! - సముద్రంలో నీటి బొట్టులా!" అన్నాను.

"అమ్మో, అలా అనకండి. ఒక అబలపైన మూకుమ్మడిగా అత్యాచారం జరపడాన్ని మీరు చిత్రించి నట్టుగా ఎవ్వరూ చిత్రించలేదు. దానికి మీరు సూచించిన పరిష్కారం కూడా కనీవినీ ఎరుగనిది!" అంది.

నేను సిగ్గుపడి తలవంచుకున్నాను. దాన్ని అంగీకారంగా తీసుకున్నారులా వుంది. అంతా లేచి నుంచుని "వస్తాం మేడమ్. మీకు మా ధన్యవాదాలు. సన్మాన సభ వచ్చే ఆదివారం సాయంకాలం ఆరు గంటలకి "సన్మాన్ భవన్"లో జరుగుతుంది" అన్నారు. నేనింకా ఆ 'షాక్" నుంచి తేరుకోక ముందే వెళ్ళిపోయారు వాళ్ళు.

నేను గొప్ప రచయిత్రిని అనుకుంటూ ఎంత ఉప్పొంగుదామన్నా ఎందుకో గుండె కుంచించుకు పోతోంది.

ఆదివారం రానే వచ్చింది. అనుకున్న దానికన్నా ముందే వచ్చేసినట్లనిపించింది నా ప్రాణానికి. పొద్దున్నే ఆ సన్మాన సభ తాలూకు మనిషొకడు వచ్చి "సాయంకాలం 5-30కి కారు తీసుకొస్తారు. రెడీగా వుండండి" అని చెప్పి వెళ్ళాడు. ఏం చెయ్యాలో తోచక, నేను రాసిన కథల్ని మరోసారి చదువుకున్నాను. నా హృదయం ఎందుకో ఆర్ద్రమైంది.

ఎర్రంచు తెల్లచీర కట్టుకుని కూర్చున్నాను, కారు కోసం ఎదురుచూస్తూ. "రోట్లో తల దూర్చి రోకటి పోటుకి వెరసేలా" అన్నట్లుగా వుంది నా పరిస్థితి.

ఆ సంస్థ కార్యదర్శి వచ్చింది కారులో నన్ను తీసుకు వెళ్ళడానికి. ఆవిన్ని చూశాక నాకు కొంచెం ధైర్యం చిక్కింది-అంత క్రితం ఆవిడ చెప్పిన "వేదిక రహస్యం" గుర్తుకొచ్చి. మావారు "బెస్ట్ ఆఫ్ లక్" అని పొద్దున్నే చెప్పారు.

"సన్మాన్ భవన్" సమీపిస్తూనే సన్నాయి వాద్యం లౌడ్ స్పీకర్లలోంచి చెవులు హోరెత్తేటట్లు వినిపించింది. నా పెళ్ళికి కూడా అంత గట్టిగా వాయించలేదు! "సన్నాయివాళ్ళని కూడా పెట్టారేమిటి!" అన్నాను

ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక 7-6-90

సిగ్గుపడుతూ.

కార్యదర్శి గలగలా నవ్వి, "అబ్బే, అది టేప్ రికార్డరండీ" అంది. ఒక నిట్టూర్పు వెలువడింది నాలోంచి.

ఎవరెవరో కార్యకర్తలూ, పెద్దలూ నన్ను సగౌరవంగా లోపలికి తీసుకువెళ్ళారు. సభ ప్రారంభం కావడానికి ఇంకా వేళకాలేదని, నన్ను అందాకా సభలో ముందు వరసలో కూర్చోబెట్టారు. ఎవరెవరో వచ్చి పలకరిస్తున్నారు. నేను యథోచితంగా సమాధానాలు చెబుతున్నాను. అరగంటయింది. గంటయింది. ప్రఖ్యాత సినీతార "రోత శ్రీ"గారు షూటింగ్ పూర్తి చేసుకుని ఇప్పుడే బయలుదేరారని, ఇంకో ఇరవై నిముషాల్లో సభకి చేరుకుంటారని కబురొచ్చింది. ఈలోగా కరెంటు పోయింది. అంతా గందరగోళం, చీకటి, హడావిడి. ఆ చీకట్లోనే కాలక్షేపానికి ఒక ఔత్సాహిక గాయనిచేత సినిమా పాటలు పాడించారు.

సినీతార "రోత శ్రీ"గారు రావడం, కరెంటు రావడం ఒకేసారి జరిగింది. అదృష్టదీపం వెలిగినట్లు ఆనందించారు అందరూ.

సభ ఆరంభమైంది. వేదిక మీదికి ఆ సభకి అధ్యక్షురాలైన ప్రఖ్యాత జ్యోత్యకారిణి అభయాంబ గారిని, ప్రసిద్ధగాయని కీమబాయిగారిని, "నిస్వార్థ భారతి" సంస్థాపకురాలు, మహిళా లోకానికి ఎనలేని సేవ చేస్తున్న అకుంఠితాదేవిగారిని, ప్రఖ్యాత సినీతార "రోత శ్రీ"గారిని, నన్నూ ఆహ్వానించింది. "నిస్వార్థ భారతి" కార్యదర్శి కొంచెం ఆలస్యంగా రొప్పుకుంటూ వచ్చిన భయానక, హింసాత్మక, సంచలనాత్మక నవలా రచయిత్రి శ్రీమతి ఘటికవల్లిగారు కూడా కార్యదర్శి ఆహ్వానాన్ని పురస్కరించుకుని వేదికని అలంకరించారు.

జ్యోత్యకారిణి అభయాంబగారు సభను ప్రారంభిస్తూ, నా గురించి మాట్లాడడం మొదలు పెట్టారు- "...నిజం చెబుతున్నాను. శ్రీమతి అసావేరి ఇంతటి ఘన సన్మానాన్ని అందుకోగలదని నేను అనుకోలేదు. ఈమె నాకు చిన్నపిల్లప్పటి నుంచీ తెలుసు. మా ఇంటి పక్కనే వుండేది. పిల్పిల్లి పెంటపాడు గ్రామంలో చీమిడి ముక్కు తుడుచుకుంటూ, చెడ్డీ ఎగలాక్కుంటూ, తొక్కుడుబిళ్ళ ఆడుతూండేది మా ఇంటి ముందు. అటువంటి చిన్నారి ఈనాడు మహారచయిత్రిగా సన్మానాన్ని పొందడం నిజంగా నా జ్యోత్య ఫలితం కాదు. ఆమె పూర్వజన్మ సుకృతం అనే నమ్ముతున్నాను. పట్టుమని పది కథలైనా రాయని ఈ మహారచయిత్రికి ఆమె రాశి చూసికాక, వాసి చూసి అనుకుంటాను-'నిస్వార్థ భారతి' అధినేతలు ఉదారంగా చేస్తున్న ఈ సన్మానానికి వారిని అభినందిస్తున్నాను. ముందు ముందు మరెంతో మంది మహిళలు ఈ విధంగా "నిస్వార్థ భారతి" ఔదార్యానికి నోచుకోగలరని జోస్యం చెబుతున్నాను..." అందరూ చప్పట్లు కొడుతూంటే వెర్రిమొహం వేసుకుని చూశాను.

"ఇప్పుడు ప్రఖ్యాత సినీతార, ఆంధ్రుల ప్రియతమ తార "రోత శ్రీ"గారు శ్రీమతి అసావేరి గారికి పూలమాలవేసి శాలువాకప్పి సత్కరిస్తారు..." అనేసరికి మళ్ళీ కరతాళధ్వనులు. ఇంతలో ఇద్దరు "నిస్వార్థ" వనితలు పెద్ద పూలమాలని మోసుకుంటూ వచ్చారు. మరొకరు పళ్ళెంలో శాలువా పెట్టి పట్టుకొచ్చారు. ఆ దండ నా మెడలో పడడానికి "రోత శ్రీ"గారికి ఆ ఇద్దరు వనితలూ సాయం చేశారు. అసలే సిగ్గుతో వంగిన నా మెడ మరింత క్రుంగిపోయింది. దానికితోడు శాలువా కప్పారు. అయినా నా పొంగుకు తగ్గలేదు!

ఆ తరవాత, నృత్య కార్యక్రమం వుంటుందనీ, అయినా, వేదిక మీద ఎక్కడి వాళ్ళక్కడే వుంటారనీ, వారి ముందే బేబీ చిట్టిమాలిని బ్రేక్ డాన్స్ చేస్తుందనీ, ఇదొక కొత్త ప్రయోగం అనీ, బేబీచిట్టి మాలిని ఎవరోకాదు, అకుంఠితాదేవిగారి ముద్దుల మనవరాలేనని చెప్పారు. అంతా జేజేలు పలికారు... డాన్స్ పూర్తికాగానే "రోత శ్రీ"గారు కుర్చీలోంచి లేచి, ముందుకెళ్ళి చిట్టి మాలినిని అమాంతం ఎత్తుకుని ముద్దు పెట్టుకుని, "నా అంతటి దానివవుతావని" ఆశీర్వదించారు. అందరూ ఒకటే చప్పట్లు!

తరవాత "రోత శ్రీ"గారు ప్రసంగిస్తారని అధ్యక్షురాలు ప్రకటించారు. "రోత శ్రీ"గారు దరహాసంతో నా వైపు క్రీగంట చూసి సభలోని ప్రేక్షకులను చూసి మందహాసం చేసి, "ఈనాడు ఈ సన్మాన సభకి నన్నెందుకు ఆహ్వానించారో నాకు తెలుసు! సభాలంకరణకి నా "గ్లామర్" కూడా తోడైతే బావుంటుందని కదూ! (అంతా నవ్వులు)... నిజానికి నేను ఈ రచయిత్రి కథలను ఒక్కటి కూడా చదవలేదు. అసలు నేనేమీ చదువుకోలేదు కదా! (మళ్ళీ నవ్వులు)... చదువుకోకపోయినా సంస్కారం, లోకజ్ఞానం లేనిదాన్ని కాదు... ఎన్ని కథలు పత్రికల్లో అచ్చయినా, నా లాంటివారిదాకా ఆ కథలు చేరాలంటే సినిమాలకి కథలు రాయాలి. ఈమె ఎప్పుడైనా ముందు ముందు హీరోయిన్ సరంగా కథ రాస్తే, దాన్ని సినిమాగా తియ్యమని ఎవరైనా ప్రొడ్యూసర్ గారికీ, డైరెక్టరుగారికీ రికమెండ్ చేస్తానని ఈ సభాముఖంగా హామీ ఇస్తున్నాను..." చప్పట్లతో సభ మార్మ్రోగిపోయింది. ఆ ఉత్సాహంతో "నిస్వార్థ భారతి" కార్యదర్శి పరుగు పరుగున వేదిక మీదికొచ్చి, నా మెడలో అంతకు ముందు వేసిన ఆ పది కిలోల హారాన్ని బల్లమీంచి తీసి "రోత శ్రీ"గారి మెడలో వేసేసింది... సభికుల కేరింతలు!

> బేబీ చిట్టిమాలిని ఎవరో కాదు. అకుంఠితాదేవిగారి ముద్దుల మనవరాలేనని చెప్పారు. అంతా జేజేలు పలికారు. డ్యాన్స్ పూర్తి కాగానే 'రోత శ్రీ'గారు కుర్చీలోంచి లేచి, ముందుకెళ్ళి చిట్టిమాలినిని అమాంతం ఎత్తుకుని ముద్దు పెట్టుకుని 'నా అంతటి దానివవుతా'వని ఆశీర్వదించారు.

"రోత శ్రీ"గారు కూర్చున్నాక, "నిస్వార్థ భారతి" సంస్థాపకురాలు అకుంఠితాదేవిగారిని ప్రసంగించవలసిందిగా సభాధ్యక్షురాలు కోరారు. ఆమె లేచి ప్రారంభించారు.

"ఈ సంస్థని స్థాపించి అయిదేళ్ళయింది. ప్రతి ఏడూ ఒక ప్రముఖ మహిళకి సన్మానం చేస్తున్నాం. ఈ ఏడు ఒక రచయిత్రికి చెయ్యాలనుకున్నాం. ఎవరికి చెయ్యాలన్న మీమాంస వచ్చింది. అసావేరిగారి పేరుని ఎవరో సూచించారు. కమిటీవాళ్ళు కొందరు ఒప్పుకోలేదు-మరీ అంత పేరు లేనావిడకి చెయ్యడం ఏమిటని. నేనే అందరినీ ఒప్పించాను. ఊరూ పేరూ లేనివాళ్ళని పైకి తీసుకురావడమే మన సంస్థ చెయ్యవలసిన పని అని చెప్పి. ఇంకొక విషయం కూడా చెప్పాలి. నేను ఈవిడ కథలన్నిటినీ చదవలేదు. 'అత్యాచారం' కథ చదివాక ఈ రచయిత్రి మీద అభిమానం కలిగింది. సాధారణంగా కథల్లో రచయిత్రుల అనుభవాలు ఎంతో కొంత వుండకపోవంటారు. అసావేరి గారికి అనుభవం లేకపోతే అంత మంచి కథని రాయగలిగేవారు కాదేమోనని నా అనుమానం! ఈ సన్మానం వల్ల కలిగిన స్ఫూర్తితో ఎన్నో గొప్ప కథల్ని రాయగలుగుతారని కమిటీవాళ్ళకి చెప్పాను. (అంతా చప్పట్లు)... నా నమ్మకాన్ని నమ్ము చెయ్యరని ఆశిస్తున్నాను" అంటూ నా వైపు చూశారు. నేను చిరునవ్వు నవ్వడానికి ప్రయత్నించాను.

అకుంఠితాదేవిగారి ప్రసంగానంతరం, ప్రముఖ రచయిత్రి ఘటికవల్లిగారి ఉపన్యాసం మొదలైంది. "ఇది నవలాకాలం. సీరియల్స్ కోసం ఎదురుచూడని పాఠకులు లేరు. కథలకు కాలం చెల్లిపోయిన ఈ రోజుల్లో, పట్టుమని పది కథలైనా రాయని ఈ అసావేరిగారిని సన్మానించడానికి సాహసం చూపించిన "నిస్వార్థ భారతి" అధ్యక్షురాలిని మనసారా అభినందిస్తున్నాను."

కరతాళధ్వనుల మధ్య కూర్చుందావిడ. తరవాత, ప్రఖ్యాత గాయని కీమబాయిగారు-"అబలంటే ఆడది" సినిమాలో పాడిన "మానం వుంటే అనుమానం, మానం వుంటే అవమానం..." అనే తన "హిట్ సాంగ్"ని పాడి సభికుల్ని రంజింపజేశారు. అంతటితో తృప్తిపడలేదు ఆహూతులు. ఇంకా ఎన్నో "హిట్ సాంగ్స్" పాడిందాకా వదల్లేదు.

అప్పటికే ఎంతో కాలాతీతమైపోయిందని ముందు వరసలో కూర్చున్న ముఖ్య అతిథులెందరో కుర్చీలు ఖాళీగా వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయారు. సభాధ్యక్షురాలు నా వైపు చూసి, నా చేతిలో వున్న కాగితం వైపు దృష్టి కేంద్రీకరించి, కార్యదర్శి ధన్యవాదాలు చెప్పవలసిన జాబితా చాలా పెద్దదిగా వున్నందువల్ల నన్ను త్వరగా నాలుగు ముక్కలు మాట్లాడమన్నారు.

నేను లేవగానే చెదురుమదురుగా చప్పట్లు వినిపించాయి. సభా మర్యాదలు పాటించాక, ఇలా చెప్పాను: "అప్పుడప్పుడు తనను ఆపుకోలేక ఏవో కథలు రాస్తూ ఇంటిపట్టున వున్న నన్ను బయటికి లాగి ఈ వేదిక ఎక్కించిన వారందరికీ నా ధన్యవాదాలు! నేను రాసిన కథలోని అత్యాచారం లాంటిది నా కంతకు ముందు అనుభవమేనని మీలో కొందరి అభిప్రాయం కావచ్చు. దాని మాట ఎలా వున్నా, ఈనాడు నాకు జరిగిన ఈ అనుభవం అంతకన్న మించినదని మాత్రం గట్టిగా చెప్పగలను. ఈ జన్మకీ అనుభవం చాలు నాకు! నమస్కారం." చప్పట్లు కొట్టారో లేదో నేను పట్టించుకోలేదు. చెప్పదలుచుకున్న రెండు ముక్కలూ చెప్పాక "అమ్మయ్య!" అనుకున్నాను.